

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

CVII.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

vitæ peccatis tantos sibi cruciatus attraxerint : pergunt verò subinde peccare, quia vident, nihil sibi emolumenti ex pœnitentiâ illâ accedere, & præterea pœnarum atrocitate quotidie irritantur. Quam in rem VI. luculentissima addemus patrum suffragia. D. Cæc. Cyprianus, martyr, Serm. de Ascens. Chr. interprete Erasmo Roterodamo, p. 471. *Immortales miseri vivent inter incendia, & inconsumentibiles flammæ nudum corpus allambent. Ardebit purpuratus dives, nec erit, qui estuanti linguæ stillam aquæ infundat. In proprio adipe fricta libidines bullient & inter sartagine flammæas miserabilia corpora cremabuntur, & omni tormento atrocius desperatio damnatos affliget. Non miserebitur ultra DEUS, neque tunc audiet pœnitentes; sera erit illa confessio, & cum clausa fuerit janua, frustra carentes oleo acclamabunt exclusi. Nullum ibi refrigerium, nullum remedium: semel Christus descendit ad inferos, ulterius non descendet, non ultra videbunt DEUM in tenebris sigillati, irregressibilis erit illa sententia & immutabile iudicium, & stabit damnationis hujus immobile constitutum.* Jo. Chryostomus, Paræn. Prior. ad Theodorum lapsum, T. V. Op. p. 978. *Quamdiu hic sumus, etiamsi peccamus decies millies, semper erit spei locus, omnia dabit ablueri scelera dignam exhibentibus pœnitentiam. Ceterum, si quando hinc abierimus, nondum consecuti vehementissimam pœnitentiam, manebit nos quiddam acerbius. Redeamus itaq; ad frugem meliorem, moneo, dum hic degimus, & agnoscamus Dominum, sicut agnoscere fas est. Etenim non est, cur alibi speremus pœnitentiam, in inferno constituti, quo in loco pharmacum hoc infirmum est; hoc autem seculo, etiam in extremâ senectâ impositum, miram vim præ se fert. Dionysius Carthusianus, ad Sapient. V. Pœnitebunt se peccasse, non in quantum peccata sunt offensiva & inhonorativa DEI & sinceritati virtutum contraria, sed in quantum sunt eis tanta miseriæ causa: non ex zelo justitiæ, sed ex servili tantarum pœnarum timore & ex amore privato ac improbo sui, quo adversa refugient.*

CVII. Ad argumentum secundum respondemus, I. Patrum auctoritatem exiguum esse, ubi reclamation Scriptura. II. Paucioribus Patribus opponi posse plures, de quibus S. XLIX. Quibus nunc III. addimus Cyrillum Alexandrinum, lib. XIX. in Levit. Tom. I. p. 757. *Hoc est, quod nos Scripturæ hujus locus, paucis sermonibus comprehensus edocuit, ut sciamus, multo esse gravius, accipere peccatum & habere, ac secum ad inferna deferre, quam in præsentem pœnas dare commisi.*

IV.

IV. Verum
pœnarum à
num est, fer
patientiam
actualis,
bitualis. Sed
concedit B
S. IV. ampli
lior, actio
ationes tam
omni actio
trare possent
patet, suffic
CIX.
nihil appe
sum, sed n
sunt sub bo
est vitâ ju
II. conce
in damnati
magnitudin
attamen
aliter affic
impatiens
tem quidem
conspicere
illa bona in
gumentum p
bonum est
ctione vera
Si enim per
sit intelled
filiario &
quod, ref
ret apper
vit, qui in

IV. Verum est, quod Augustinus scribit, ferissimas bestias dolore pœnarum à maximis voluptatibus abstinere: sed nec minus verum est, ferissimas bestias dolore pœnarum in furem agi & impatientiam; quæ de homine prædicata peccata esse, & ea quidem actualia, nemo ignorat. V. In enchiridio Augustinus, non habitualia, sed actualia tantum peccata damnatorum inficiatur, ceu contendit Bonaventura, cum toto Scholasticorum grege; & supra §.IV. amplius expositum est. VI. Prosper Aquitanicus, aut fallitur, actionum omnium privationem damnatis adscribendo, aut actiones tantum libidinosas intelligit. Et si vel maximè damnati omni actione carerent, tamen omissionis peccatum actuale perpetrare possent. Quod ad tuendam sententiam nostram, ut ex se patet, sufficeret.

CIIX. Ad tertium argumentum respondemus, I. concedendo, nihil appeti à voluntate, nisi sub formâ quadam boni apprehensum, sed negando, quod scelera & peccata damnatorum non possint sub bonitatis specie, in primis vindictæ cupidine, quæ bonum est vitâ jucundius ipsâ, intellectui ipsorum repræsentari. Quod II. concedit ipse Bonaventura, quæst. III. Respons. ad Art. I. *Et si in damnatis aliquo modo remittantur affectiones libidinosæ propter pœnarum magnitudinem, illæ, inquam, affectiones, quæ habent annexam delectationem, attamen affectiones, in quibus est pœnalitas, vigorantur. Unde si cessat actualiter affectus luxuriandi & dominandi, tamen intenditur affectus sive furor impatientiæ & livor invidiæ.* Quod quid aliud est, quam, voluntatem quidem non appetere luxuriam, quia nullam in pœnis ejus conspicere possit bonitatem, appetere tamen impatientiam, quia illa bona in ipsis etiam pœnis videatur voluntati? III. Major argumenti propositio: Quicquid à voluntate appetitur, id vel in se bonum est, vel speciem habet bonitatis; non nisi cum hac restrictione vera est: si intellectus judicium non est prorsus corruptum. Si enim per furem vel quamcunque aliam causam interceptum sit intellectus judicium, mirum non est, voluntatem quoque, consiliario & oculo suo destitutam, cæco impetu ferri & id appetere, quod, rectè se habens, aut non omninò impedita, prorsus non foret appetitura. Quemadmodum canis ex furore in lapidem sævit, qui in ipsum est projectus, projicientis oblitus. Jam autem